

LBRIS

We know
books

Vasile Șerban

**Un gram de om
pentru eternitate**

LETRAS

Promovăm autorii români

Prefață 9

„Un gram de om”... un tot de suflet 9

Cuvânt înainte

Mă doare lumea și mă dor de dorul ei 13

Un gram de om pentru eternitate 15

Privește și ascultă, iubito! 16

Darul iubirii 17

1907 18

Strigoii 19

Cu inima curată 20

Unirea 21

Cursa vieții 22

Să ne iubim aici 23

Provincial în moarte 24

În căutarea Domnului 25

Debutant 26

Actorul cel mai trist 27

Groparul 28

Se naște prin moarte 29

Mama și anotimpurile 30

Scheletul 31

În parc 32

Divertisment prin existență 33

Căsnicie	34
Iubire în noapte	35
Arătarea	36
Poza ta	37
Punct precis	38
Flămânzi	39
Renaștere	40
De dorul tău	41
Cântec de iubire	42
Carusel	43
Un fulg zglobiu	44
În iarna vieții	45
Trenul vieții	46
Ocean de gânduri	47
Iaca, plata ți-a venit!	48
Zăbavă	49
Și de-ar fi, Doamne, să mor...	50
Ne curge-n vine același sânge	52
Scrisoare către fiii țării	53
Am să plâng într-o zi	54
Din dragoste	55
Să ne-ascundem printre stele	56
Străini printre străini	57
Propriul ucigaș	58
Acasă	59

- Rănilor sufletului 62
Am fost rouă pe pământ 63
Copilărie 64
Poet în lumea nouă 66
Trimis la izolare 67
Ding-dong 68
Despărțire 69
Blestemat să mă renasc 70
Anxietate 71
Casa sufletului tău 72
Sacul cu dureri 73
Ziua lungă-mi pare scurtă 74
Bunii mei 75
Copacul iubirii 77
Lacrimile mele amare 78
Minune de fată 79
Final 81
Siluire 82
Scrierile mele 83
Aici plouă 84
Întâlnire 85
Povara unei despărțiri 86
Ciclul vieții 87
Sfârșit 88

Neamul condamnaților 91

Sfială 92

Blestem 93

Memoriam 94

Anotimpurile 95

Amor adolescentin 96

Prefață 97

Muzică 98

Cerșesc o altă viață 99

Din negativ spre pozitiv 100

E iarnă-n trup 101

Iubirile trecute 102

Tăvălugul vieții 103

Destinul 104

Blestemul timpului 105

Soarta 106

Câinele vagabond 107

O fată și un băiat 108

O dâră de om 109

Moarte 110

Nicăieri 111

Renaștere 112

Culise 113

În pribegie 115

Dragoste de tată 117

Creație 120

Așteptare 121

Neom 122

In memoriam 123

Te-ai dus, Costică... 124

Aș plânge azi mormântul 125

Odă omului bun 126

Un gram de om pentru eternitate

Mă învelesc cu pătura nimicniciei mele
Și-adorm cu gândul dus la nemurire,
Mă plimb hai-hui, un Nu prin Univers,
Cu tolba mea de lacrimi și c-un vers.

Strecor din ușa galaxiei moarte
Un maldăr de caiete, gros,
Sunt toate gândurile mele,
Notate cu un scris frumos.

Un gram de om pentru eternitate,
Un mic caiet de poezii,
Las pentru omenirea toată
Un vis de om pentru cei vii.

Privește și ascultă, iubito!

Privește, iubito, se apropie iarna,
Din ploaia de toamnă se scutură fulgii,
Un alb de poveste se așterne în fundal,
Un moș rebegit pândește prin geam.

Se ninge în mine cu fulgi de zăpadă,
E iarnă în trup și-n suflet mi-e rece,
Se-așterne omătul pe inima-mi caldă,
Nici pași de nepoți nu pot să-l străbată.

Privește, iubito, cum ninge în mine
Cu fulgi de zăpadă veniți de departe!
O lume de gheață se-așterne în mine,
E timpul în care ne spunem adio.

*

Ascultă, iubito, cum strigă în noapte
Din inima-mi ruptă un dor de departe,
Un gând de-a pleca spre zări minunate,
În raiul promis strămoșii m-așteaptă.

Mă strigă în noapte frații din moarte,
Bătrânul părinte mă cheamă aproape,
O mână de oase dă la o parte
Negrul pământ să-mi facă mormânt.

Ascultă, iubito, glasuri din moarte!
Sunt glasuri de frate ce strigă în noapte,
Mă cheamă la ceruri din sfântul mormânt,
Sunt suflet de om ce zboară în vânt.

Din catedralele sufletelor triste se ridică la cer
cântecele inimilor noastre,
Cântece ce vor să îți vestească haosul infernal
în care se scaldă omenirea.
Vibrațiile muzicii zguduie magistral bolțile albastre
ale cerului domnesc,
Scormonind apoi toate colțurile Universului
pentru a-ți da de veste.

Plutind pe portativul stelelor,
notele se rostogolesc într-o avalanșă nebună
Spre cel mai îndepărtat întuneric
unde se termină materia cosmosului.
Aici, în tărâmul începutului și sfârșitului,
într-o singurătate absolută
Dumnezeu își doarme armonia pierdută
în leagănul uitărilor eterne.

Murmurul trist al umanității întrerupe
visarea solemnă a bunului Domn
Care ascultând undulațiile pline de durere
ale cântecelor noastre triste
Hotărăște să ne îndulcească durerea
cu darul veșnic al iubirii.

S-a întâmplat în '907, pământul să ne cheme-n moarte.

Ne-alungă viața de la masă, ne biciuiește neîncetat,
Ne plâng copiii în pridvor, de foame urlă un popor.
Sus, în palate, ghiftuită stă boierimea mulțumită,
Ciocoi strică-un viitor, prin sate moare un popor.

Ne cheamă moartea ne-ncetat din iadul ăsta blestemat,
Ne plâng strămoșii sus, din cer biete schelete pe ogor.
La capitală, boiernașii se plimbă-nfofoliți în blană,
Iar în bordeiele de lut ne cere iarna greu tribut.

Ne-am răsculat în primăvară când moartea ne chema afară,
Am luat conacele prin luptă și am trecut boieri prin furcă.
Am pus pe foc o țară-ntreagă, voind ca toți să înțeleagă...
Cuțitul ne-a ajuns la os, nu mai răbdăm fără folos.

Armata a venit în sate, să ne întoarcă iar la sape,
Dar noi, sătui de pătimit, i-am înfruntat și n-am fugit.
Acum ne ține cimitiru-n brațe, ne-ascundem viii printre morți,
Se trage-n noi ca-n niște hoți, copiii plâng pe lângă porți.

Mi-e frig de mine și m-alung
Dintr-un mormânt creat din lut
Cu margini galben colorat,
Și cu pământul drept capac.

Sunt blestemat să mă accept...
Strigoi cu ochi și oase moi,
Mă plimb slăbit printre morminte
În timp ce plâng niște cuvinte.

Mă ține cimitirul-n brațe
Cum ține câmpul o paiată,
S-alung din sfintele morminte
De pe la cruci babe smintite.

Mă ceartă popa de necaz
Că umblu noaptea prin oraș
Doar cu cămașa mea de in
Și-o lumânare ca un fir.

Sunt vinovat de noaptea-mi tristă
Ce-apasă peste neființă...
Sunt un strigoi creat din ploi
Ce mi-au spălat mormântu-n zori.

Frumoase sunt petele de lumină pe covorul negru al inimii mele,
Căci tot ce mai luminează inima mea sunt clipele cu tine.

Flori-de-colț pe crestele munților,
nuferi în lac sunt zâmbetele tale,
Iar mângâierile în noapte sunt plasturi pentru rănilile inimii mele.

Șoptite sunt vorbele tandre ale buzelor tale
ca susurul izvorului de munte
Și mă răcoresc așa cum apa de izvor răcorește
setea unui drumeț ostenit.

Tandre și pline de blândețe sunt privirile tale
atunci când rătăcesc
Prin labirintul tristeților mele, și doar sărutul tău
reușește să mă găsească.

Prins în vrajă de calmul și gingășia
cu care mă primești în brațele tale
Semnez cu lacrimi pe obrazul inimii mele fragmente de neuitat,
Și ca un omagiu adus iubirii mă las purtat
de valul perfect al trupului tău
Într-o călătorie prin universul dragostei carnale,
cu inima-mi curată.

Ne îndeamnă strămoșii din glia străbună
Să facem din țară una mai bună,
Să facem să cânte din inimă tristă
Un cântec de țară cum nu mai există.

Ne strigă din moarte Viteazu Mihai
Să facem unirea pe vechiul ei plai,
La Alba ne cheamă bătrânii părinți
Să facem din țară ceva ca din vis.

La Iași stau boierii și Cuza la masă
Și-arată cu mâna o țară frumoasă,
Orașul în noapte de oameni e plin,
Întâmpină domnul cu torțe și vin.

Se zguduie lumea de cele-ntâmpilate
Și vor ca Unirea să nu se mai facă,
Dar Domnul din ceruri avea hotărât
Ca să unească acest sfânt pământ.

Nepoatei mele după altă mamă
Îi scriu de-aici, de dincolo de zare...
Că viața e ciudată pentru toți...
Un ghem de ață moale, fără rost.

Suntem ceea ce suntem toți
Niște mașini ce umblă fără roți,
Scoțând scânteii ce ard pe fiecare,
Un singur drum și nicio altă cale.

Ne rupe din obraji, din ochi și din tot corpul
Asfaltul și prundișul ăsta tare...
Și-n fiecare răsărit de soare
Suntem mai mici și-ncepe să ne doară.

Ne salutăm plângând cu crucile din drum,
Spunând la cei ce se opresc un rămas-bun
Și împărțind din noi la fiecare
În cursa vieții la sfârșit se moare.

Vezi, tu, iubito, când soarele nu va mai fi,
Iar noi ne vom plimba prin galaxii,
Eu... un luceafăr, tu... o stea cu flori,
Ne vom iubi platonice între sori?

Ne vom simți pe veci iubiți
În universul negru, trist,
Sau vom fi noi, aceia ce-l vom face
Să lumineze-n calea noastră?

Ne vom afla prin cosmos, oare,
Ca doi iubiți privind în zare,
Sau într-un veșnic paradis
Unde-o să fim mereu iubiți?

Prin praf de stele și comete,
Printre planete mici, cochete
Vom fi trimiși în paradis,
Sau vom trăi un simplu vis?

De calea noastră va să fie
Prin univers sau paradis,
Ar fi mai bine să se știe
Că ne-am iubit aici, copilă...

Prin pomii veșnic roditori,
Prin iarbă verde sau prin flori
Ne vom trăi povestea noastră
Prin mulți copii și... amintiri frumoase.

Mă plimbă viața-n doliu, în zi aniversară,
Printre un fond cumplit de gheață și nimic,
Indiferență pură în inima-mi nebună,
Sunt detașat de moarte în nouă aventură.

Trimis la separare într-un container mic
Printr-un izvor de sânge, intoxicat de frig
Pășesc în lumea nouă într-un halat mânjit
De un păcat mai vechi ce alții-au săvârșit.

Un anonim actor pe-o scenă imperfectă,
C-un aer răvășit, în cap cu o bonetă
Sunt aruncat din moarte în scutece cochete,
Printre ființe nule mă simt de modă veche.

Sunt renegatul morții într-un exil frigid,
Pe-o insulă pustie cu gust de nesfârșit,
Alături, omenirea, ocean nemărginit...
Provincial în moarte, în viață un nimic.